

Expunere de motive

1. Legea Adopției în vigoare, respectiv Legea nr. 273/2004, republicată în aprilie 2012, nu realizează interesul superior al copiilor abandonati, lipsiti definitiv de ocrotire părintească;
2. Menține în sistem mii de copii cu dizabilități, de etnie romă, sau cu vârstă peste cinci ani, pe care familiile de români nu îi doresc în adopție națională;
3. Zeci de mii de copii instituționalizați sunt expuși permanent abuzurilor fizice și emoționale, ieșind din sistem cu traume psihice, niciodată vindecabile;
4. Îngreunează și nu încurajează adopția națională;
5. Face aproape imposibilă adopția internațională;
6. Marea majoritate a tinerilor care părăsesc sistemul de protecție la vârsta majoratului ajung în stradă și pentru a supraviețui comit acte antisociale, sunt marginalizați și expuși pericolului excluziunii sociale; o parte dintre aceștia continuă să fie asistați social în centre pentru persoane fără adăpost sau medical în unități sanitare de specialitate, pe cheltuiala statului;
7. Statul român cheltuiește anual zeci de milioane de euro, din bugetul de stat, pentru a asigura servicii sociale de creștere și îngrijire a copiilor abandonati, timp de 18 ani, sau pentru toată viața, pentru o parte dintre ei;
8. Există cereri ale familiilor de români cu reședință în state semnatare ale Convenției de la Haga, care doresc să adopte din România, pentru care dizabilitatea, etnia, vârsta nu constituie un impediment;
9. Parlamentul European a cerut în mod constant, începând din decembrie 2004, guvernelor care s-au succedat, redeschiderea adopțiilor internaționale, România fiind singurul stat din UE care a blocat adopțiile internaționale
10. Menținerea Moratoriului impus adopțiilor internaționale în februarie 2004, în mod abuziv și ilegal de către baroneasa Emma Nicholson, este o dovadă de slăbiciune a autorităților centrale și un motiv care ține România la distanță de cele 98 de state semnatare ale Convenției de la Haga;
11. Este regretabil, revoltător, de-a dreptul scandalos faptul că, o parte dintre copiii ale căror dosare de adopție internațională au fost suspendate în februarie 2004, sunt încă instituționalizați, deși aceștia mențin legătura cu familiile din America, Belgia, Elveția, Germania, Grecia, Italia, Noua Zeelandă, care doresc și acum să îi adopte.

Pentru elaborarea proiectului de lege am avut în vedere următoarele temeuri legale:

La art.1:

Constituția României

art. 15 - alin.(1) Cetățenii beneficiază de drepturile și de libertățile consacrate prin Constituție și prin alte legi și au obligațiile prevăzute de acestea.

art. 16 - alin.(1) Cetățenii sunt egali în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări.

- alin.(2) Nimeni nu este mai presus de lege.

Convenția ONU de la New York, din 20 noiembrie 1989, cu privire la Drepturile Copilului, ratificată de Parlamentul României prin Legea nr.18/1990

art. 3 - În toate deciziile care îi privesc pe copii, fie că sunt luate de instituții publice sau private de ocrotiri sociale, de către tribunale, autorități administrative sau de organe legislative, interesele superioare ale copilului trebuie să fie luate în considerare cu prioritate.

art. 20 - 1. Orice copil care este, temporar sau definitiv, lipsit de mediul său familial sau care, în propriul său interes, nu poate fi lăsat în acest mediu, are dreptul la protecție și un ajutor special din partea statului.

2. Statele părți vor prevedea pentru acest copil o protecție alternativă în conformitate cu legislația lor națională.

3. Această protecție alternativă poate să aibă forma plasării într-o familie, adopțiunii sau, în caz de necesitate, încredințării într-o instituție corespunzătoare pentru copii. În alegerea uneia din aceste soluții este necesar să se țină seama în mod corespunzător de necesitatea unei anumite continuități în educarea copilului, ca și de originea sa etnică, religioasă, culturală și lingvistică.

art. 21 - Statele părți care acceptă și/ sau autorizează adopțiunea se vor asigura că interesul superior al copilului este rațiunea primordială în materie și:

a) vor veghea ca adopțiunea unui copil să nu fie încuviințată decât de autoritățile competente, care verifică, conform legii și procedurilor aplicabile și pe baza tuturor informațiilor fiabile relative la cazul considerat, ca adopțiunea poate să aibă loc având în vedere situația copilului în raport cu părinții săi, rudele și reprezentanții legali și, dacă este cazul, ca persoanele interesate și-au dat consimțământul la adopțiune în cunoștință de cauză după ce au fost obținute avizele necesare;

b) recunosc că adopțiunea în străinătate poate să fie considerată ca un alt mijloc de a asigura îngrijirea necesară copilului, dacă acesta nu poate să fie încredințat în țara sa de origine unei familii în stare să-l hrănească sau să-l crească în mod corespunzător;

c) vor veghea ca, în cazul adopțiunii în străinătate, copilul să beneficieze de garanțiile și de normele echivalente acelor existente în cazul unei adopțiuni naționale;

d) vor lua toate măsurile corespunzătoare pentru a asigura ca, în cazul adopțiunii în străinătate, încredințarea copilului să nu se traducă printr-un profit material nedatorat persoanelor responsabile de aceasta;

e) vor promova obiectivele prezentului articol, încheind aranjamente și acorduri bilaterale sau multilaterale și, după caz, se vor strădui, în acest cadru, să asigure că încredințarea copilului în străinătate să fie efectuată de către autoritățile sau organele competente.

La art.2:

Declarația Universală a Drepturilor Omului, adoptată și proclamată de Adunarea Generală a ONU la data de 10 septembrie 1948

art.1 - Toate ființele umane se nasc libere și egale în demnitate și în drepturi. Ele sunt înzestrate cu rațiune și conștiință și trebuie să se comporte unele față de altele în spiritul fraternității.

art.7 - Toți oamenii sunt egali în fața legii și au, fără nicio deosebire, dreptul la o egală protecție a legii. Toți oamenii au dreptul la o protecție egală împotriva oricărei discriminări care ar viola prezenta declarație și împotriva oricărei provocări la o asemenea discriminare.

Declarația Adunării Generale Organizației Națiunilor Unite din 3 decembrie 1986

art. 5 - La baza oricărei decizii cu privire la plasarea copilului în afara familiei, interesul superior al copilului trebuie să se ia mereu în considerație și în particular, nevoia de afecțiune, dreptul la securitate și îngrijire continuă a minorului.

Convenția ONU de la New York, din 20 noiembrie 1989, cu privire la Drepturile Copilului, ratificată de Parlamentul României prin Legea nr.18/1990

art. 3 - În toate deciziile care îi privesc pe copii, fie că sunt luate de instituții publice sau private de ocrotiri sociale, de către tribunale, autorități administrative sau de organe legislative, interesele superioare ale copilului trebuie să fie luate în considerare cu prioritate.

art. 20 - 1. Orice copil care este, temporar sau definitiv, lipsit de mediul său familial sau care, în propriul său interes, nu poate fi lăsat în acest mediu, are dreptul la protecție și un ajutor special din partea statului.

2. Statele părți vor prevedea pentru acest copil o protecție alternativă în conformitate cu legislația lor națională.

3. Această protecție alternativă poate să aibă forma plasării într-o familie, adopțiunii sau, în caz de necesitate, încredințării într-o instituție corespunzătoare pentru copii. În alegerea uneia din aceste soluții este necesar să se țină seama în mod corespunzător de necesitatea unei anumite continuități în educarea copilului, ca și de originea sa etnică, religioasă, culturală și lingvistică.

art. 21 - Statele părți care acceptă și/ sau autorizează adopțiunea se vor asigura că interesul superior al copilului este rațiunea primordială în materie și:

a) vor veghea ca adopțiunea unui copil să nu fie încuviințată decât de autoritățile competente, care verifică, conform legii și procedurilor aplicabile și pe baza tuturor informațiilor fiabile relative la cazul considerat, ca adopțiunea poate să aibă loc având în vedere situația copilului în raport cu părinții săi, rudele și reprezentanții legali și, dacă este cazul, ca persoanele interesate și-au dat consimțământul la adopțiune în cunoștință de cauză după ce au fost obținute avizele necesare;

b) recunosc că adopțiunea în străinătate poate să fie considerată ca un alt mijloc de a asigura îngrijirea necesară copilului, dacă acesta nu poate să fie încredințat în țara sa de origine unei familii în stare să-l hrănească sau să-l crească în mod corespunzător;

c) vor veghea ca, în cazul adopțiunii în străinătate, copilul să beneficieze de garanțiile și de normele echivalente acelor existente în cazul unei adopțiuni naționale;

d) vor lua toate măsurile corespunzătoare pentru a asigura ca, în cazul adopțiunii în străinătate, încredințarea copilului să nu se traducă printr-un profit material nedatorat persoanelor responsabile de aceasta;

e) vor promova obiectivele prezentului articol, încheind aranjamente și acorduri bilaterale sau multilaterale și, după caz, se vor strădui, în acest cadru, să asigure că încredințarea copilului în străinătate să fie efectuată de către autoritățile sau organele competente.

art. 27 - Statele părți recunosc dreptul oricărui copil la un nivel de viață suficient pentru a permite dezvoltarea sa fizică, mentală, spirituală, morală și socială.

Convenția de la Haga asupra protecției copiilor și cooperării în materia adopției internaționale, încheiată la 29 mai 1993, ratificată de Parlamentul României *prin Legea nr. 84/1994*

art.1 - Adopția internațională garantează realizarea interesului superior al copilului și respectul drepturilor fundamentale care îi sunt recunoscute în dreptul internațional.

Ghidul Conferinței de la Haga din 29 mai 1993 asupra protecției copilului și cooperării în materia adopției internaționale

capitolul 2.1.1., paragraful 47 - Statele semnatare ale Convenției recunosc că un copil ar trebui să fie crescut de familia sa biologică sau extinsă, atunci când acest lucru este posibil. Dacă nu este posibil, ar trebui luate în considerare alte forme de îngrijire permanentă în țara de origine. Doar după ce s-au luat în considerare aceste soluții ar trebui să fie luată în considerare adopția internațională și doar dacă este în interesul superior al copilului. Adopția internațională asigură interesul superior al copilului și răspunde nevoii copilului la o familie. Adopția internațională este una dintre o serie de opțiuni care sunt deschise copilului care are nevoie de o familie.

capitolul 2.1.1., paragraful 48 - Principiul subsidiarității implică necesitatea de a face eforturi pentru a asista familiile pentru a nu se destrăma, pentru a le reuni sau pentru a se asigura că un copil are șansa de a fi îngrijit sau adoptat național. Implică de asemenea faptul că procedurile de adopție internațională ar trebui să facă parte dintr-un sistem de protecție a copilului care să-i mențină caracterul prioritar. Statele ar trebui să facă eforturi pentru a nu întârzia luarea măsurii adopției internaționale. Statele ar trebui să asigure celeritate în luarea oricăror măsuri legate de copilul lipsit de ocrotire părintească. Politicile statelor membre ar trebui să promoveze protecția nucleului familial și soluțiile naționale dar în același timp, să nu împiedice adopția internațională.

Recomandările Comitetului ONU pentru drepturile copilului din 12 iunie 2009

art. 23 - Comitetul se arată preocupat de faptul că, în realitate, anumite categorii de copii, în special copiii romi, copiii cu HIV/SIDA, copiii cu dizabilități, copiii victime ale violenței, copiii lăsați în urmă de părinții lor, dar și copiii pentru care s-a stabilit o măsură de protecție socială, cum ar fi copiii romi declarați eligibili pentru adopție, continuă să fie supuși discriminării și stigmatizării.

art. 29 - Comitetul ONU recomandă ca statul parte să adopte toate măsurile necesare pentru a se asigura că principiul interesului superior al copilului, în conformitate cu articolul 3 al Convenției, este integrat corespunzător în orice prevedere și pus în aplicare prin deciziile juridice și administrative, dar și prin programele, proiectele și serviciile cu impact asupra copiilor.

art. 54 - Comitetul ONU recomandă ca statul parte să considere aplicarea legislației referitoare la adopție din perspectiva interesului superior al copilului și să continue alocarea de resurse umane și financiare suficiente pentru a scurta timpul de desfășurare a tuturor etapelor din cadrul procesului de adopție, la nivel național. Comitetul recomandă, de asemenea, ca statul parte să sensibilizeze opinia publică cu privire la adopție și să încurajeze potențialii părinți adoptivi, punând accent pe nevoile copilului și pe dreptul copilului la o familie.

La art.3:

Convenția ONU de la New York, din 20 noiembrie 1989, cu privire la Drepturile Copilului, ratificată de Parlamentul României prin Legea nr.18/1990

art. 21- Statele părți care acceptă și/ sau autorizează adopțiunea se vor asigura că interesul superior al copilului este rațiunea primordială în materie și:

a) vor veghea ca adopțiunea unui copil să nu fie încuviințată decât de autoritățile competente, care verifică, conform legii și procedurilor aplicabile și pe baza tuturor informațiilor fiabile relative la cazul considerat, ca adopțiunea poate să aibă loc având în vedere situația copilului în raport cu părinții săi, rudele și reprezentanții legali și, dacă este cazul, ca persoanele interesate și-au dat consimțământul la adopțiune în cunoștință de cauză după ce au fost obținute avizele necesare;

b) recunosc că adopțiunea în străinătate poate să fie considerată ca un alt mijloc de a asigura îngrijirea necesară copilului, dacă acesta nu poate să fie încredințat în țara sa de origine unei familii în stare să-l hrănească sau să-l crească în mod corespunzător;

c) vor veghea ca, în cazul adopțiunii în străinătate, copilul să beneficieze de garanțiile și de normele echivalente acelor existente în cazul unei adopțiuni naționale;

d) vor lua toate măsurile corespunzătoare pentru a asigura ca, în cazul adopțiunii în străinătate, încredințarea copilului să nu se traducă printr-un profit material nedatorat persoanelor responsabile de aceasta;

e) vor promova obiectivele prezentului articol, încheind aranjamente și acorduri bilaterale sau multilaterale și, după caz, se vor strădui, în acest cadru, să asigure că încredințarea copilului în străinătate să fie efectuată de către autoritățile sau organele competente.

art. 27 - Statele părți recunosc dreptul oricărui copil la un nivel de viață suficient pentru a permite dezvoltarea sa fizică, mentală, spirituală, morală și socială.

Convenția de la Haga asupra protecției copiilor și cooperării în materia adopției internaționale, încheiată la 29 mai 1993, ratificată de Parlamentul României prin Legea nr. 84/1994

art. 5 - Adopțiile vizate prin convenție nu pot avea loc decât dacă autoritățile competente ale statului primitor:

a) au constatat că viitorii părinți adoptivi sunt corespunzători și apti să adopte;

b) s-au asigurat că viitorii părinți adoptivi s-au bucurat de sfaturile necesare; și

c) au constatat că copilul este sau va fi autorizat să intre și să locuiască

permanent în acest stat.

Recomandările Comitetului ONU pentru drepturile copilului din 12 iunie 2009

art. 22 - Comitetul recomandă ca statul parte să încurajeze implicarea activă și sistematică a societății civile, cum sunt ONG-urile și asociațiile copiilor, în promovarea și implementarea drepturilor copilului, incluzând inter alia participarea lor în faza de planificare a politicilor și proiectelor de cooperare, dar și în monitorizarea aplicării observațiilor finale ale Comitetului și în pregătirea următorului raport periodic.

La art.5:

Constituția României

art. 49 - alin.(1) Copiii și tinerii se bucură de un regim special de protecție și asistență în realizarea drepturilor lor.

Convenția ONU de la New York, din 20 noiembrie 1989, cu privire la Drepturile Copilului, ratificată de Parlamentul României prin Legea nr.18/1990

art. 3 - În toate deciziile care îi privesc pe copii, fie că sunt luate de instituții publice sau private de ocrotiri sociale, de către tribunale, autorități administrative sau de organe legislative, interesele superioare ale copilului trebuie să fie luate în considerare cu prioritate.

art. 20 - 1. Orice copil care este, temporar sau definitiv, lipsit de mediul său familial sau care, în propriul său interes, nu poate fi lăsat în acest mediu, are dreptul la protecție și un ajutor special din partea statului.

2. Statele părți vor prevedea pentru acest copil o protecție alternativă în conformitate cu legislația lor națională.

3. Această protecție alternativă poate să aibă forma plasării într-o familie, adopțiunii sau, în

caz de necesitate, încredințării într-o instituție corespunzătoare pentru copii. În alegerea uneia din aceste soluții este necesar să se țină seama în mod corespunzător de necesitatea unei anumite continuități în educarea copilului, ca și de originea sa etnică, religioasă, culturală și lingvistică.

art. 21. - Statele părți care acceptă și/ sau autorizează adopțiunea se vor asigura că interesul superior al copilului este rațiunea primordială în materie și:

a) vor veghea ca adopțiunea unui copil să nu fie încuviințată decât de autoritățile competente, care verifică, conform legii și procedurilor aplicabile și pe baza tuturor informațiilor fiabile relative la cazul considerat, ca adopțiunea poate să aibă loc având în vedere situația copilului în raport cu părinții săi, rudele și reprezentanții legali și, dacă este cazul, ca persoanele interesate și-au dat consimțământul la adopțiune în cunoștință de cauză după ce au fost obținute avizele necesare;

b) recunosc că adopțiunea în străinătate poate să fie considerată ca un alt mijloc de a asigura îngrijirea necesară copilului, dacă acesta nu poate să fie încredințat în țara sa de origine unei familii în stare să-l hrănească sau să-l crească în mod corespunzător;

c) vor veghea ca, în cazul adopțiunii în străinătate, copilul să beneficieze de garanțiile și de normele echivalente acelor existente în cazul unei adopțiuni naționale;

d) vor lua toate măsurile corespunzătoare pentru a asigura ca, în cazul adopțiunii în străinătate, încredințarea copilului să nu se traducă printr-un profit material nedatorat persoanelor responsabile de aceasta;

e) vor promova obiectivele prezentului articol, încheind aranjamente și acorduri bilaterale sau multilaterale și, după caz, se vor strădui, în acest cadru, să asigure că încredințarea copilului în străinătate să fie efectuată de către autoritățile sau organele competente.

La art.8:

Convenția europeană în materia adopției de copii, adoptată la Strasbourg în 24 aprilie 1967

art. 6 - 1. Legislația nu poate permite adopția unui copil decât de către două persoane unite prin căsătorie, fie ca adoptă simultan, fie succesiv, sau de către un singur adoptator.

2. Legislația nu poate permite o nouă adopție a unui copil decât într-unul sau mai multe din următoarele cazuri:

- a) când este vorba de un copil adoptiv al soțului adoptatorului;
- b) când precedentul adoptator a decedat;
- c) când precedentă adopție este anulată;
- d) când precedentă adopție a încetat.

La art.11:

Convenția europeană în materia adopției de copii, adoptată la Strasbourg în 24 aprilie 1967

art. 5 - 1. Sub rezerva paragrafelor 2 - 4 ale prezentului articol, adopția nu este pronunțată decât dacă cel puțin consimțămintele următoare au fost acordate și nu au fost retrase:

a) consimțământul mamei și, în cazul în care copilul este legitim, cel al tatălui său, dacă nu există nici tată, nici mamă care să poată consimți, consimțământul oricărei persoane sau al oricărui organism care ar fi abilitat să exercite drepturile părintești în această privință;

b) consimțământul soțului adoptatorului.

2. Nu este permis autorității competente:

a) de a renunța să ia consimțământul uneia dintre persoanele vizate la paragraful 1 de mai sus; sau

b) de a trece peste refuzul consimțământului uneia dintre persoanele sau organismele vizate la menționatul paragraf 1, decât pentru motive excepționale determinate prin legislație.

3. Dacă tatăl sau mama este lipsită de drepturile sale părintești față de copil sau, în orice caz, de dreptul de a consimți la adopție, legislația poate să prevadă că nu se va cere consimțământul său.

4. Consimțământul unei mame la adopția copilului său nu va fi acceptat decât dacă este dat după naștere, la expirarea termenului prevăzut în legislație și care nu trebuie să fie mai mic de 6 săptămâni sau, dacă nu se specifică un termen, în momentul în care, potrivit avizului autorității competente, mama va fi putut să se restabilească îndeajuns ca urmare a nașterii.

5. În prezentul articol, se înțelege prin tată și mamă persoanele care în mod legal sunt părinții copilului.

Convenția ONU de la New York, din 20 noiembrie 1989, cu privire la Drepturile Copilului, ratificată de Parlamentul României prin Legea nr.18/1990

art. 21 - Statele părți care acceptă și/ sau autorizează adopțiunea se vor asigura că interesul superior al copilului este rațiunea primordială în materie și:

a) vor veghea ca adopțiunea unui copil să nu fie încuviințată decât de autoritățile competente, care verifică, conform legii și procedurilor aplicabile și pe baza tuturor informațiilor fiabile relative la cazul considerat, ca adopțiunea poate să aibă loc având în vedere situația copilului în raport cu părinții săi, rudele și reprezentanții legali și, dacă este cazul, ca persoanele interesate și-au dat consimțământul la adopțiune în cunoștință de cauză după ce au fost obținute avizele necesare;

b) recunosc că adopțiunea în străinătate poate să fie considerată ca un alt mijloc de a asigura îngrijirea necesară copilului, dacă acesta nu poate să fie încredințat în țara sa de origine unei familii în stare să-l hrănească sau să-l crească în mod corespunzător;

c) vor veghea ca, în cazul adopțiunii în străinătate, copilul să beneficieze de garanțiile și de normele echivalente acelor existente în cazul unei adopțiuni naționale;

d) vor lua toate măsurile corespunzătoare pentru a asigura ca, în cazul adopțiunii în străinătate, încredințarea copilului să nu se traducă printr-un profit material nedatorat persoanelor responsabile de aceasta;

e) vor promova obiectivele prezentului articol, încheind aranjamente și acorduri bilaterale sau multilaterale și, după caz, se vor strădui, în acest cadru, să asigure că încredințarea copilului în străinătate să fie efectuată de către autoritățile sau organele competente.

Convenția de la Haga asupra protecției copiilor și cooperării în materia adopției Internaționale, încheiată la 29 mai 1993, ratificată de Parlamentul României prin Legea nr. 84/1994

art. 5 - Adopțiile vizate prin convenție nu pot avea loc decât dacă autoritățile competente ale statului primitor:

a) au constatat că viitorii părinți adoptivi sunt corespunzători și apti să adopte;

b) s-au asigurat că viitorii părinți adoptivi s-au bucurat de sfaturile necesare; și

c) au constatat că copilul este sau va fi autorizat să intre și să locuiască permanent în acest stat.

Convenția asupra relațiilor personale care privesc copiii, adoptată la Strasbourg la 15 mai 2003, ratificată de Parlamentul României prin Legea nr.87/2007

art. 6 - Un copil considerat conform dreptului intern că are suficient discernământ are dreptul, exceptând cazul în care ar fi în mod evident contrar interesului său superior:

- să primească orice informație relevantă;

- să fie consultat;

- să își exprime opinia.

Opiniilor și dorințelor, precum și sentimentelor constatate trebuie să li se acorde atenția cuvenită.

La art.12:

Convenția europeană în materia adopției de copii, adoptată la Strasbourg în 24 aprilie 1967

art. 5- 1. Sub rezerva paragrafelor 2 - 4 ale prezentului articol, adopția nu este pronunțată decât dacă cel puțin consimțămintele următoare au fost acordate și nu au fost retrase:

a) consimțământul mamei și, în cazul în care copilul este legitim, cel al tatălui său, dacă nu există nici tată, nici mamă care să poată consimți, consimțământul oricărei persoane sau al oricărui organism care ar fi abilitat să exercite drepturile părintești în această privință;

b) consimțământul soțului adoptatorului.

2. Nu este permis autorității competente:

a) de a renunța să ia consimțământul uneia dintre persoanele vizate la paragraful 1 de mai sus;

sau

b) de a trece peste refuzul consimțământului uneia dintre persoanele sau organismele vizate la menționatul paragraf 1, decât pentru motive excepționale determinate prin legislație.

3. Dacă tatăl sau mama este lipsită de drepturile sale părintești față de copil sau, în orice caz, de dreptul de a consimți la adopție, legislația poate să prevadă că nu se va cere consimțământul său.

4. Consimțământul unei mame la adopția copilului său nu va fi acceptat decât dacă este dat după naștere, la expirarea termenului prevăzut în legislație și care nu trebuie să fie mai mic de șase săptămâni sau, dacă nu se specifică un termen, în momentul în care, potrivit avizului autorității competente, mama va fi putut să se restabilească îndeajuns ca urmare a nașterii.

5. În prezentul articol, se înțelege prin tată și mamă persoanele care în mod legal sunt părinții copilului.

La art.14:

Convenția europeană în materia adopției de copii, adoptată la Strasbourg în 24 aprilie 1967

art.5 - 1. Sub rezerva paragrafelor 2 - 4 ale prezentului articol, adopția nu este pronunțată decât dacă cel puțin consimțămintele următoare au fost acordate și nu au fost retrase:

a) consimțământul mamei și, în cazul în care copilul este legitim, cel al tatălui său, dacă nu există nici tată, nici mamă care să poată consimți, consimțământul oricărei persoane sau al oricărui organism care ar fi abilitat să exercite drepturile părintești în această privință;

b) consimțământul soțului adoptatorului.

2. Nu este permis autorității competente:

a) de a renunța să ia consimțământul uneia dintre persoanele vizate la paragraful 1 de mai sus;

sau

b) de a trece peste refuzul consimțământului uneia dintre persoanele sau organismele vizate la menționatul paragraf 1, decât pentru motive excepționale determinate prin legislație.

3. Dacă tatăl sau mama este lipsită de drepturile sale părintești față de copil sau, în orice caz, de dreptul de a consimți la adopție, legislația poate să prevadă că nu se va cere consimțământul său.

4. Consimțământul unei mame la adopția copilului său nu va fi acceptat decât dacă este dat după naștere, la expirarea termenului prevăzut în legislație și care nu trebuie să fie mai mic de șase săptămâni sau, dacă nu se specifică un termen, în momentul în care, potrivit avizului autorității competente, mama va fi putut să se restabilească îndeajuns ca urmare a nașterii.

5. În prezentul articol, se înțelege prin tată și mamă persoanele care în mod legal sunt părinții copilului.

La art.15

Constituția României

art. 26 - alin.1 Autoritățile publice respectă și ocrotesc viața intimă, familială și privată.

- alin.2 Persoana fizică are dreptul să dispună de ea însăși, dacă nu încalcă drepturile și libertățile altora, ordinea publică și bunele moravuri

Declarația Universală a Drepturilor Omului, adoptată și proclamată de Adunarea Generală a ONU la data de 10 septembrie 1948

art. 12 - Nimeni nu va fi supus la imixtiuni arbitrare în viața sa personală, în familia sa, în domiciliul său în corespondența sa, nici la atingeri aduse onoarei și reputației sale. Orice persoană are dreptul la protecția legii împotriva unor asemenea imixtiuni sau atingeri.

Convenția europeană în materia adopției de copii, adoptată la Strasbourg în 24 aprilie 1967

art. 5 - 1. Sub rezerva paragrafelor 2 - 4 ale prezentului articol, adopția nu este pronunțată decât dacă cel puțin consimțămintele următoare au fost acordate și nu au fost retrase:

a) consimțământul mamei și, în cazul în care copilul este legitim, cel al tatălui său, dacă nu există nici tată, nici mamă care să poată consimți, consimțământul oricărei persoane sau al oricărui organism care ar fi abilitat să exercite drepturile părintești în această privință;

b) consimțământul soțului adoptatorului.

2. Nu este permis autorității competente:

a) de a renunța să ia consimțământul uneia dintre persoanele vizate la paragraful 1 de mai sus;

sau

b) de a trece peste refuzul consimțământului uneia dintre persoanele sau organismele vizate la menționatul paragraf 1, decât pentru motive excepționale determinate prin legislație.

3. Dacă tatăl sau mama este lipsită de drepturile sale părintești față de copil sau, în orice caz, de dreptul de a consimți la adopție, legislația poate să prevadă că nu se va cere consimțământul său.

4. Consimțământul unei mame la adopția copilului său nu va fi acceptat decât dacă este dat după naștere, la expirarea termenului prevăzut în legislație și care nu trebuie să fie mai mic de șase săptămâni sau, dacă nu se specifică un termen, în momentul în care, potrivit avizului autorității competente, mama va fi putut să se restabilească îndeajuns ca urmare a nașterii.

5. În prezentul articol, se înțelege prin tată și mamă persoanele care în mod legal sunt părinții copilului

Convenția de la Haga asupra protecției copiilor și cooperării în materia adopției internaționale, încheiată la 29 mai 1993, ratificată de Parlamentul României *prin Legea nr. 84/1994*

art. 4 - Adopțiile vizate prin convenție nu pot avea loc decât dacă autoritățile competente ale statului de origine:

a) au stabilit că copilul este adoptabil;

b) au constatat, după luarea în considerare a posibilităților plasamentului copilului în statul său de origine, că o adopție internațională corespunde interesului superior al copilului;

c) s-au asigurat că:

1. persoanele, instituțiile și autoritățile al căror consimțământ este cerut pentru adopție au primit sfaturile necesare și au fost corespunzător informate asupra consecințelor consimțământului lor, în special asupra menținerii sau ruperii, ca urmare a unei adopții, a legăturilor de drept între copil și familia sa de origine;

2. și-au dat în mod liber consimțământul în formele legale cerute și că acest consimțământ a fost dat sau constatat în scris;

3. consimțămintele nu au fost obținute prin contraplată sau contraprestație de orice fel și că nu au fost retrase; și

4. consimțământul mamei, dacă este cerut, nu a fost dat decât după nașterea copilului; și

d) s-au asigurat, ținând seamă de vârsta și de maturitatea copilului, că:

1. acesta s-a bucurat de sfaturi și a fost bine informat asupra consecințelor adopției și ale consimțământului său la adopție, dacă acesta este cerut;

2. dorințele și părerile copilului au fost luate în considerare;

3. consimțământul copilului la adopție, când este cerut, s-a dat în mod liber, în formele legal cerute și că acest consimțământ a fost dat sau constatat în scris; și

4. acest consimțământ nu a fost obținut prin contraplată sau contraprestație de orice fel.

La art.17:

Convenția europeană în materia adopției de copii, adoptată la Strasbourg în 24 aprilie 1967

art.5 - 1. Sub rezerva paragrafelor 2 - 4 ale prezentului articol, adopția nu este pronunțată decât dacă cel puțin consimțămintele următoare au fost acordate și nu au fost retrase:

a) consimțământul mamei și, în cazul în care copilul este legitim, cel al tatălui său, dacă nu există nici tată, nici mamă care să poată consimți, consimțământul oricărei persoane sau al oricărui organism care ar fi abilitat să exercite drepturile părintești în această privință;

b) consimțământul soțului adoptatorului.

2. Nu este permis autorității competente:

a) de a renunța să ia consimțământul uneia dintre persoanele vizate la paragraful 1 de mai sus; sau

b) de a trece peste refuzul consimțământului uneia dintre persoanele sau organismele vizate la menționatul paragraf 1, decât pentru motive excepționale determinate prin legislație.

3. Dacă tatăl sau mama este lipsită de drepturile sale părintești față de copil sau, în orice caz, de dreptul de a consimți la adopție, legislația poate să prevadă că nu se va cere consimțământul său.

4. Consimțământul unei mame la adopția copilului său nu va fi acceptat decât dacă este dat după naștere, la expirarea termenului prevăzut în legislație și care nu trebuie să fie mai mic de șase săptămâni sau, dacă nu se specifică un termen, în momentul în care, potrivit avizului autorității competente, mama va fi putut să se restabilească îndeajuns ca urmare a nașterii.

5. În prezentul articol, se înțelege prin tată și mamă persoanele care în mod legal sunt părinții copilului.

Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, adoptată de PE la Strasbourg în 12

decembrie 2007

art. 24 - 1. Copiii au dreptul la protecția și îngrijirile necesare pentru asigurarea bunăstării lor. Ei își pot exprima în mod liber opinia. Aceasta se ia în considerare în problemele care îi privesc, în funcție de vârsta și gradul lor de maturitate.

2. În toate acțiunile referitoare la copii, indiferent dacă sunt realizate de autorități publice sau de instituții private, interesul superior al copilului trebuie să fie considerat primordial.

La art.24:

Convenția ONU de la New York, din 20 noiembrie 1989, cu privire la Drepturile Copilului, ratificată de Parlamentul României prin Legea nr.18/1990

art. 20 - 1. Orice copil care este, temporar sau definitiv, lipsit de mediul său familial sau care, în propriul său interes, nu poate fi lăsat în acest mediu, are dreptul la protecție și un ajutor special din partea statului.

2. Statele părți vor prevedea pentru acest copil o protecție alternativă în conformitate cu legislația lor națională.

3. Această protecție alternativă poate să aibă forma plasării într-o familie, adopțiunii sau, în caz de necesitate, încredințării într-o instituție corespunzătoare pentru copii. În alegerea uneia din aceste soluții este necesar să se țină seama în mod corespunzător de necesitatea unei anumite continuități în educarea copilului, ca și de originea sa etnică, religioasă, culturală și lingvistică.

art. 21. Statele părți care acceptă și/ sau autorizează adopțiunea se vor asigura că interesul superior al copilului este rațiunea primordială în materie și:

a) vor veghea ca adopțiunea unui copil să nu fie încuviințată decât de autoritățile competente, care verifică, conform legii și procedurilor aplicabile și pe baza tuturor informațiilor fiabile relative la cazul considerat, ca adopțiunea poate să aibă loc având în vedere situația copilului în raport cu părinții săi, rudele și reprezentanții legali și, dacă este cazul, ca persoanele interesate și-au dat consimțământul la adopțiune în cunoștință de cauză după ce au fost obținute avizele necesare;

b) recunosc că adopțiunea în străinătate poate să fie considerată ca un alt mijloc de a asigura îngrijirea necesară copilului, dacă acesta nu poate să fie încredințat în țara sa de origine unei familii în stare să-l hrănească sau să-l crească în mod corespunzător;

c) vor veghea ca, în cazul adopțiunii în străinătate, copilul să beneficieze de garanțiile și de normele echivalente acelor existente în cazul unei adopțiuni naționale;

d) vor lua toate măsurile corespunzătoare pentru a asigura ca, în cazul adopțiunii în străinătate, încredințarea copilului să nu se traducă printr-un profit material nedatorat persoanelor responsabile de aceasta;

e) vor promova obiectivele prezentului articol, încheind aranjamente și acorduri bilaterale sau multilaterale și, după caz, se vor strădui, în acest cadru, să asigure că încredințarea copilului în străinătate să fie efectuată de către autoritățile sau organele competente.

La art.25:

Convenția europeană în materia adopției de copii, adoptată la Strasbourg în 24 aprilie 1967

art. 4 - Adopția nu este valabilă decât dacă este pronunțată de o autoritate judiciară sau administrativă, denumită în continuare autoritate competentă.

Ghidul Conferinței Haga din 29 mai 1993 asupra protecției copilului și cooperării în materia adopției internaționale

capitolul 2.1.1., paragraful 47 - Statele semnatare ale Convenției recunosc că un copil ar trebui să fie crescut de familia sa biologică sau extinsă, atunci când acest lucru este posibil. Dacă nu este posibil, ar trebui luate în considerare alte forme de îngrijire permanentă în țara de origine. Doar după ce s-au luat în considerare aceste soluții ar trebui să fie luată în considerare adopția internațională și doar dacă este în interesul superior al copilului. Adopția internațională asigură interesul superior al copilului și răspunde nevoii copilului la o familie. Adopția internațională este una dintre o serie de opțiuni care sunt deschise copilului care are nevoie de o familie.

capitolul 2.1.1., paragraful 48 - Principiul subsidiarității implică necesitatea de a face eforturi pentru a asista familiile pentru a nu se destrăma, pentru a le reuni sau pentru a se asigura că un copil are șansa

de a fi îngrijit sau adoptat național. Implică de asemenea faptul că procedurile de adopție internațională ar trebui să facă parte dintr-un sistem de protecție a copilului care să-i mențină caracterul prioritar. Statele ar trebui să facă eforturi pentru a nu întârzia luarea măsurii adopției internaționale. Statele ar trebui să asigure celeritate în luarea oricăror măsuri legate de copilul lipsit de ocrotire părintească. Politicile statelor membre ar trebui să promoveze protecția nucleului familial și soluțiile naționale dar în același timp, să nu împiedice adopția internațională.

La art.26:

Convenția ONU de la New York, din 20 noiembrie 1989, cu privire la Drepturile Copilului, ratificată de Parlamentul României prin Legea nr.18/1990

art. 20 - 1. Orice copil care este, temporar sau definitiv, lipsit de mediul său familial sau care, în propriul său interes, nu poate fi lăsat în acest mediu, are dreptul la protecție și un ajutor special din partea statului.

2. Statele părți vor prevedea pentru acest copil o protecție alternativă în conformitate cu legislația lor națională.

3. Această protecție alternativă poate să aibă forma plasării într-o familie, adopțiunii sau, în caz de necesitate, încredințării într-o instituție corespunzătoare pentru copii. În alegerea uneia din aceste soluții este necesar să se țină seama în mod corespunzător de necesitatea unei anumite continuități în educarea copilului, ca și de originea sa etnică, religioasă, culturală și lingvistică.

art. 21 - Statele părți care acceptă și/ sau autorizează adopțiunea se vor asigura că interesul superior al copilului este rațiunea primordială în materie și:

a) vor veghea ca adopțiunea unui copil să nu fie încuviințată decât de autoritățile competente, care verifică, conform legii și procedurilor aplicabile și pe baza tuturor informațiilor fiabile relative la cazul considerat, ca adopțiunea poate să aibă loc având în vedere situația copilului în raport cu părinții săi, rudele și reprezentanții legali și, dacă este cazul, ca persoanele interesate și-au dat consimțământul la adopțiune în cunoștiință de cauză după ce au fost obținute avizele necesare;

b) recunosc că adopțiunea în străinătate poate să fie considerată ca un alt mijloc de a asigura îngrijirea necesară copilului, dacă acesta nu poate să fie încredințat în țara sa de origine unei familii în stare să-l hrănească sau să-l crească în mod corespunzător;

c) vor veghea ca, în cazul adopțiunii în străinătate, copilul să beneficieze de garanțiile și de normele echivalente acelor existente în cazul unei adopțiuni naționale;

d) vor lua toate măsurile corespunzătoare pentru a asigura ca, în cazul adopțiunii în străinătate, încredințarea copilului să nu se traducă printr-un profit material nedatorat persoanelor responsabile de aceasta;

e) vor promova obiectivele prezentului articol, încheind aranjamente și acorduri bilaterale sau multilaterale și, după caz, se vor strădui, în acest cadru, să asigure că încredințarea copilului în străinătate să fie efectuată de către autoritățile sau organele competente.

La art.28:

Convenția europeană în materia adopției de copii, adoptată la Strasbourg în 24 aprilie 1967

art. 4 - Adopția nu este valabilă decât dacă este pronunțată de o autoritate judiciară sau administrativă, denumită în continuare autoritate competentă.

La art.29:

Convenția ONU de la New York, din 20 noiembrie 1989, cu privire la Drepturile Copilului, ratificată de Parlamentul României prin Legea nr.18/1990

art. 21 - Statele părți care acceptă și/ sau autorizează adopțiunea se vor asigura că interesul superior al copilului este rațiunea primordială în materie și:

a) vor veghea ca adopțiunea unui copil să nu fie încuviințată decât de autoritățile competente, care verifică, conform legii și procedurilor aplicabile și pe baza tuturor informațiilor fiabile relative la cazul considerat, ca adopțiunea poate să aibă loc având în vedere situația copilului în raport cu părinții săi, rudele și reprezentanții legali și, dacă este cazul, ca persoanele interesate și-au dat consimțământul la adopțiune în cunoștiință de cauză după ce au fost obținute avizele necesare;

b) recunosc că adopțiunea în străinătate poate să fie considerată ca un alt mijloc de a asigura îngrijirea necesară copilului, dacă acesta nu poate să fie încredințat în țara sa de origine unei familii în stare să-l hrănească sau să-l crească în mod corespunzător;

c) vor veghea ca, în cazul adopțiunii în străinătate, copilul să beneficieze de garanțiile și de normele echivalente celor existente în cazul unei adopțiuni naționale;

d) vor lua toate măsurile corespunzătoare pentru a asigura ca, în cazul adopțiunii în străinătate, încredințarea copilului să nu se traducă printr-un profit material nedatorat persoanelor responsabile de aceasta;

e) vor promova obiectivele prezentului articol, încheind aranjamente și acorduri bilaterale sau multilaterale și, după caz, se vor strădui, în acest cadru, să asigure că încredințarea copilului în străinătate să fie efectuată de către autoritățile sau organele competente.

Convenția de la Haga asupra protecției copiilor și cooperării în materia adopției internaționale, încheiată la 29 mai 1993, ratificată de Parlamentul României *prin Legea nr. 84/1994*

art. 5 - Adopțiile vizate prin convenție nu pot avea loc decât dacă autoritățile competente ale statului primitor:

a) au constatat că viitorii părinți adoptivi sunt corespunzători și apti să adopte;

b) s-au asigurat că viitorii părinți adoptivi s-au bucurat de sfaturile necesare; și

c) au constatat că copilul este sau va fi autorizat să intre și să locuiască permanent în acest stat.

art. 9 - Autoritățile centrale vor lua, fie direct fie cu concursul autorităților publice sau al unor organisme agreeate corespunzător în statul lor, toate măsurile cuvenite, în special pentru:

a) a aduna, a păstra și a efectua schimb de informații referitoare la situația copilului și a

viitorilor părinți adoptivi, în măsura necesară încheierii adopției;

b) a înlesni, a urmări și a activa procedura în vederea adopției;

c) a promova în statele lor dezvoltarea unor servicii de îndrumare și de urmărire în continuare a adopției;

d) a efectua schimburi de rapoarte generale de evaluare asupra experiențelor în materie de adopție internațională;

e) a răspunde, în măsura permisă prin legea statului lor, cererilor având ca obiect informații asupra unei situații speciale privind adopția, formulate de alte autorități centrale sau de autorități publice.

art. 17 - Orice hotărâre de încredințare a unui copil unor viitori părinți adoptivi nu se poate lua în statul de origine decât:

a) dacă autoritatea centrală a acestui stat s-a asigurat de acordul viitorilor părinți adoptivi;

b) dacă autoritatea centrală a statului primitor a încuviințat această hotărâre, atunci când legea acestui stat sau autoritatea centrală a statului de origine o cere;

c) dacă autoritățile centrale ale celor două state au încuviințat ca procedură în vederea adopției să urmeze mai departe; și

d) dacă s-a constatat, conform art. 5, că viitorii părinți adoptivi sunt calificați și apti să adopte și că copilul este sau va fi autorizat să intre și să locuiască permanent în statul primitor.

La art.30:

Convenția europeană în materia adopției de copii, adoptată la Strasbourg în 24 aprilie 1967

art. 9 - 1. Autoritatea competentă nu va pronunța o adopție decât după o anchetă corespunzătoare privind adoptatorul, copilul și familia sa.

2. Ancheta va trebui, corespunzător fiecărui caz, să cuprindă printre altele, următoarele elemente:

a) personalitatea, starea sănătății și situația economică a adoptatorului, viața sa familială, condițiile de locuit, aptitudinea sa de educare a copilului;

b) motivele pentru care adoptatorul dorește să adopte copilul;

c) motivele pentru care, în cazul în care numai unul dintre cei doi soți solicită să adopte un copil, celălalt soț nu se asociază la cerere;

d) potrivirea reciprocă între copil și adoptator, durata perioadei în care el a fost încredințat în grija sa;

e) personalitatea și starea sănătății copilului; dacă nu există interdicție legală, antecedentele copilului;

f) sentimentul copilului cu privire la adopția propusă;

g) religia adoptatorului și religia copilului, dacă este cazul.

3. Această anchetă va trebui să fie încredințată unei persoane sau unui organism recunoscut prin lege sau agreeat în acest scop de către o autoritate judiciară sau administrativă. Ea va trebui, în măsura posibilului, să fie efectuată de lucrători sociali calificați în acest domeniu prin pregătirea sau experiența lor.

4. Dispozițiile prezentului articol nu afectează cu nimic puterea și obligația autorității competente de a obține toate informațiile sau dovezile care fac sau nu obiectul anchetei și pe care le consideră ca putând fi utile.

La art.31:

Convenția europeană în materia adopției de copii, adoptată la Strasbourg în 24 aprilie 1967

art. 4 - Adopția nu este valabilă decât dacă este pronunțată de o autoritate judiciară sau administrativă, denumită în continuare autoritate competentă.

art. 8 - 1. Autoritatea competentă nu va pronunța o adopție decât dacă și-a format convingerea că adopția va fi în interesul copilului.

2. În fiecare caz autoritatea competentă va da o deosebită importanță, în așa fel încât această adopție să-i ofere copilului un cămin stabil și armonios.

3. Ca regulă generală, autoritatea competentă nu va considera îndeplinite condițiile mai sus citate dacă diferența de vârstă între adoptator și copil este sub cea care separă în mod obișnuit părinții de copiii lor.

Convenția ONU de la New York, din 20 noiembrie 1989, cu privire la Drepturile Copilului, ratificată de Parlamentul României prin Legea nr.18/1990

art. 21 - Statele părți care acceptă și/ sau autorizează adopțiunea se vor asigura că interesul superior al copilului este rațiunea primordială în materie și:

a) vor veghea ca adopțiunea unui copil să nu fie încuviințată decât de autoritățile competente, care verifică, conform legii și procedurilor aplicabile și pe baza tuturor informațiilor fiabile relative la cazul considerat, ca adopțiunea poate să aibă loc având în vedere situația copilului în raport cu părinții săi, rudele și reprezentanții legali și, dacă este cazul, ca persoanele interesate și-au dat consimțământul la adopțiune în cunoștiință de cauză după ce au fost obținute avizele necesare;

b) recunosc că adopțiunea în străinătate poate să fie considerată ca un alt mijloc de a asigura îngrijirea necesară copilului, dacă acesta nu poate să fie încredințat în țara sa de origine unei familii în stare să-l hrănească sau să-l crească în mod corespunzător;

c) vor veghea ca, în cazul adopțiunii în străinătate, copilul să beneficieze de garanțiile și de normele echivalente acelor existente în cazul unei adopțiuni naționale;

d) vor lua toate măsurile corespunzătoare pentru a asigura ca, în cazul adopțiunii în străinătate, încredințarea copilului să nu se traducă printr-un profit material nedatorat persoanelor responsabile de aceasta;

e) vor promova obiectivele prezentului articol, încheind aranjamente și acorduri bilaterale sau multilaterale și, după caz, se vor strădui, în acest cadru, să asigure că încredințarea copilului în străinătate să fie efectuată de către autoritățile sau organele competente.

Convenția de la Haga asupra protecției copiilor și cooperării în materia adopției internaționale, încheiată la 29 mai 1993, ratificată de Parlamentul României prin Legea nr. 84/1994

art. 23 - O adopție certificată conform convenției de către autoritatea competentă a statului contractant în care a avut loc este recunoscută de drept în celelalte state contractante.

La art.32:

Convenția de la Haga asupra protecției copiilor și cooperării în materia adopției Internaționale, încheiată la 29 mai 1993, ratificată de Parlamentul României prin Legea nr. 84/1994

art. 23 - O adopție certificată conform convenției de către autoritatea competentă a statului contractant în care a avut loc este recunoscută de drept în celelalte state contractante.

La art.35:

Convenția europeană în materia adopției de copii, adoptată la Strasbourg în 24 aprilie 1967

art. 4 - Adopția nu este valabilă decât dacă este pronunțată de o autoritate judiciară sau administrativă, denumită în continuare autoritate competentă.

art. 10 - Adopția conferă adoptatorului, cu privire la copilul adoptat, drepturile și îndatoririle de orice natură care sunt cele ale unui tată sau ale unei mame cu privire la copilul său legitim. Adopția conferă adoptatului, față de adoptator, drepturile și îndatoririle de orice natură ale unui copil legitim față de tatăl său de mama sa.

Convenția de la Haga asupra protecției copiilor și cooperării în materia adopției Internaționale, încheiată la 29 mai 1993, ratificată de Parlamentul României *prin Legea nr. 84/1994*

art. 26 - 1. Recunoașterea adopției implică recunoașterea:

a) legăturii de filiație între copil și părinții săi adoptivi;

b) răspunderii părintești a părinților adoptivi față de copil;

c) ruperii legăturii preexistente de filiație între copil și mama și tatăl său, dacă adopția produce acest efect în statul contractant unde a avut loc.

2. Dacă adopția are drept efect ruperea legăturii preexistente de filiație, copilul se bucură, în statul primitor și în oricare alt stat contractant unde adopția este recunoscută, de drepturi echivalente celor care rezultă din adopțiile care produc acest efect în fiecare dintre aceste state.

La art.36:

Convenția europeană în materia adopției de copii, adoptată la Strasbourg în 24 aprilie 1967

art. 10 - 1. Adopția conferă adoptatorului, cu privire la copilul adoptat, drepturile și îndatoririle de orice natură care sunt cele ale unui tată sau ale unei mame cu privire la copilul său legitim. Adopția conferă adoptatului, față de adoptator, drepturile și îndatoririle de orice natură ale unui copil legitim față de tatăl său de mama sa.

2. De îndată ce se nasc drepturile și îndatoririle vizate la paragraful 1 al prezentului articol, drepturile și îndatoririle de aceeași natură dintre adoptat și tatăl sau mama sa sau orice altă persoană sau organisme încetează să existe. Totuși, legislația poate prevedea ca soțul adoptatorului să-și păstreze drepturile și îndatoririle față de adoptat, dacă acesta este copilul său legitim, nelegitim sau adoptiv.

3. Ca regulă generală, adoptatul va putea fi în măsură să dobândească numele de familie al adoptatorului sau să-l adauge la propriul său nume de familie.

La art.38:

Convenția europeană în materia adopției de copii, adoptată la Strasbourg în 24 aprilie 1967

art. 10 - 1. Adopția conferă adoptatorului, cu privire la copilul adoptat, drepturile și îndatoririle de orice natură care sunt cele ale unui tată sau ale unei mame cu privire la copilul său legitim. Adopția conferă adoptatului, față de adoptator, drepturile și îndatoririle de orice natură ale unui copil legitim față de tatăl său de mama sa.

2. De îndată ce se nasc drepturile și îndatoririle vizate la paragraful 1 al prezentului articol, drepturile și îndatoririle de aceeași natură dintre adoptat și tatăl sau mama sa sau orice altă persoană sau organisme încetează să existe. Totuși, legislația poate prevedea ca soțul adoptatorului să-și păstreze drepturile și îndatoririle față de adoptat, dacă acesta este copilul său legitim, nelegitim sau adoptiv.

3. Ca regulă generală, adoptatul va putea fi în măsură să dobândească numele de familie al adoptatorului sau să-l adauge la propriul său nume de familie.

La art.45

Convenția europeană în materia adopției de copii, adoptată la Strasbourg în 24 aprilie 1967

art.8 - 1. Autoritatea competentă nu va pronunța o adopție decât dacă și-a format convingerea că adopția va fi în interesul copilului.

2. În fiecare caz autoritatea competentă va da o deosebită importanță, în așa fel încât această adopție să-i ofere copilului un cămin stabil și armonios.

3. Ca regulă generală, autoritatea competentă nu va considera îndeplinite condițiile mai sus citate dacă diferența de vârstă între adoptator și copil este sub cea care separă în mod obișnuit părinții de copiii lor.

La art.51:

Convenția ONU de la New York, din 20 noiembrie 1989, cu privire la Drepturile Copilului, ratificată de Parlamentul României prin Legea nr.18/1990

art. 21 - Statele părți care acceptă și/ sau autorizează adopțiunea se vor asigura că interesul superior al copilului este rațiunea primordială în materie și:

a) vor veghea ca adopțiunea unui copil să nu fie încuviințată decât de autoritățile competente, care verifică, conform legii și procedurilor aplicabile și pe baza tuturor informațiilor fiabile relative la cazul considerat, ca adopțiunea poate să aibă loc având în vedere situația copilului în raport cu părinții săi, rudele și reprezentanții legali și, dacă este cazul, ca persoanele interesate și-au dat consimțământul la adopțiune în cunoștință de cauză după ce au fost obținute avizele necesare;

b) recunosc că adopțiunea în străinătate poate să fie considerată ca un alt mijloc de a asigura îngrijirea necesară copilului, dacă acesta nu poate să fie încredințat în țara sa de origine unei familii în stare să-l hrănească sau să-l crească în mod corespunzător;

c) vor veghea ca, în cazul adopțiunii în străinătate, copilul să beneficieze de garanțiile și de normele echivalente acelor existente în cazul unei adopțiuni naționale;

d) vor lua toate măsurile corespunzătoare pentru a asigura ca, în cazul adopțiunii în străinătate, încredințarea copilului să nu se traducă printr-un profit material nedatorat persoanelor responsabile de aceasta;

e) vor promova obiectivele prezentului articol, încheind aranjamente și acorduri bilaterale sau multilaterale și, după caz, se vor strădui, în acest cadru, să asigure că încredințarea copilului în străinătate să fie efectuată de către autoritățile sau organele competente.

Convenția de la Haga asupra protecției copiilor și cooperării în materia adopției Internaționale, încheiată la 29 mai 1993, ratificată de Parlamentul României prin Legea nr. 84/1994

art. 8 - Autoritățile centrale vor lua, fie direct fie cu concursul autorităților publice, toate măsurile corespunzătoare pentru a preveni câștigurile materiale necuvenite cu prilejul unei adopții și a împiedica orice practică contrară obiectivelor convenției.

La art.52:

Convenția europeană în materia adopției de copii, adoptată la Strasbourg în 24 aprilie 1967

art. 15 - Se vor lua măsuri pentru interzicerea oricărui câștig nejustificat provenind din încredințarea unui copil în vederea adopției sale.

Convenția ONU de la New York, din 20 noiembrie 1989, cu privire la Drepturile Copilului, ratificată de Parlamentul României prin Legea nr.18/1990

art. 21 - Statele părți care acceptă și/ sau autorizează adopțiunea se vor asigura că interesul superior al copilului este rațiunea primordială în materie și:

a) vor veghea ca adopțiunea unui copil să nu fie încuviințată decât de autoritățile competente, care verifică, conform legii și procedurilor aplicabile și pe baza tuturor informațiilor fiabile relative la cazul considerat, ca adopțiunea poate să aibă loc având în vedere situația copilului în raport cu părinții săi, rudele și reprezentanții legali și, dacă este cazul, ca persoanele interesate și-au dat consimțământul la adopțiune în cunoștință de cauză după ce au fost obținute avizele necesare;

b) recunosc că adopțiunea în străinătate poate să fie considerată ca un alt mijloc de a asigura îngrijirea necesară copilului, dacă acesta nu poate să fie încredințat în țara sa de origine unei familii în stare să-l hrănească sau să-l crească în mod corespunzător;

c) vor veghea ca, în cazul adopțiunii în străinătate, copilul să beneficieze de garanțiile și de normele echivalente acelor existente în cazul unei adopțiuni naționale;

d) vor lua toate măsurile corespunzătoare pentru a asigura ca, în cazul adopțiunii în străinătate, încredințarea copilului să nu se traducă printr-un profit material nedatorat persoanelor responsabile de aceasta;

e) vor promova obiectivele prezentului articol, încheind aranjamente și acorduri bilaterale sau multilaterale și, după caz, se vor strădui, în acest cadru, să asigure că încredințarea copilului în străinătate să fie efectuată de către autoritățile sau organele competente.

Convenția de la Haga asupra protecției copiilor și cooperării în materia adopției Internaționale, încheiată la 29 mai 1993, ratificată de Parlamentul României *prin Legea nr. 84/1994*

art. 8 - Autoritățile centrale vor lua, fie direct fie cu concursul autorităților publice, toate măsurile corespunzătoare pentru a preveni câștigurile materiale necuvenite cu prilejul unei adopții și a împiedica orice practică contrară obiectivelor convenției.

art. 32 - Nimeni nu poate obține un câștig material necuvenit dintr-o activitate privind o adopție internațională. Se pot cere și plăti numai cheltuielile ocazionate, inclusiv onorariile rezonabile ale persoanelor care au luat parte la adopție.

Șefii, administratorii și salariații unor organisme care participă la o adopție nu pot primi o remunerare disproporționată în raport cu serviciile aduse.

La art.53:

Convenția europeană în materia adopției de copii, adoptată la Strasbourg în 24 aprilie 1967

art. 18 - Autoritățile publice vor veghea la promovarea și buna funcționare a instituțiilor publice sau private cărora pot să se adreseze cei care doresc să adopte sau să fie adoptat un copil, în vederea obținerii de sprijin și de sfaturi.

Convenția de la Haga asupra protecției copiilor și cooperării în materia adopției internaționale, încheiată la 29 mai 1993, ratificată de Parlamentul României *prin Legea nr. 84/1994*

art. 10 - Pot beneficia de agreement și îl pot păstra numai organismele care demonstrează aptitudinea lor de a îndeplini în mod corect misiunile ce li s-ar putea încredința.

art. 11 - Un organism agreeat urmează:

a) să urmărească exclusiv scopuri nelucrative în condițiile și în limitele fixate de autoritățile competente ale statului de agreement;

b) să fie condus și girat de către persoane calificate prin integritatea lor morală, pregătire profesională sau experiență pentru a acționa în domeniul adopției internaționale; și

c) să fie sub supravegherea unor autorități competente ale acestui stat în ceea ce privește alcătuirea, funcționarea și situația sa financiară.

art. 12 - Un organism agreeat într-un stat contractant nu va putea acționa într-un alt stat contractat decât dacă autoritățile competente ale celor două state l-au autorizat.

Recomandările Comitetului ONU pentru drepturile copilului din 12 iunie 2009

art. 22 - Comitetul recomandă ca statul parte să încurajeze implicarea activă și sistematică a societății civile, cum sunt ONG-urile și asociațiile copiilor, în promovarea și implementarea drepturilor copilului, incluzând inter alia participarea lor în faza de planificare a politicilor și proiectelor de cooperare, dar și în monitorizarea aplicării observațiilor finale ale Comitetului și în pregătirea următorului raport periodic.

La art.56:

Constituția României

art. 20 - alin. 1 Dispozițiile constituționale privind drepturile și libertățile cetățenilor vor fi interpretate și aplicate în concordanță cu Declarația Universală a Drepturilor Omului, cu pactele și celelalte tratate la care România este parte.

- **alin. 2** Dacă există neconcordanțe între pactele și tratatele privitoare la drepturile fundamentale ale omului, la care România este parte, și legile interne, au prioritate reglementările internaționale, cu excepția cazului în care Constituția sau legile interne conțin dispoziții mai favorabile.

art. 25 - alin. 1 Dreptul la liberă circulație, în țară și în străinătate, este garantat. Legea stabilește condițiile exercitării acestui drept.

- **alin. 2** Fiecărui cetățean îi este asigurat dreptul de a-și stabili domiciliul sau reședința în orice localitate din țară, de a emigra , precum și de a reveni în țară.

Convenția ONU de la New York, din 20 noiembrie 1989, cu privire la Drepturile Copilului, ratificată de Parlamentul României prin Legea nr.18/1990

art. 21- Statele părți care acceptă și/ sau autorizează adopțiunea se vor asigura că interesul superior al copilului este rațiunea primordială în materie și:

a) vor veghea ca adopțiunea unui copil să nu fie încuviințată decât de autoritățile competente, care verifică, conform legii și procedurilor aplicabile și pe baza tuturor informațiilor fiabile relative la cazul considerat, ca adopțiunea poate să aibă loc având în vedere situația copilului în raport cu părinții săi, rudele și reprezentanții legali și, dacă este cazul, ca persoanele interesate și-au dat consimțământul la adopțiune în cunoștință de cauză după ce au fost obținute avizele necesare;

b) recunosc că adopțiunea în străinătate poate să fie considerată ca un alt mijloc de a asigura îngrijirea necesară copilului, dacă acesta nu poate să fie încredințat în țara sa de origine unei familii în stare să-l hrănească sau să-l crească în mod corespunzător;

c) vor veghea ca, în cazul adopțiunii în străinătate, copilul să beneficieze de garanțiile și de normele echivalente acelor existente în cazul unei adopțiuni naționale;

d) vor lua toate măsurile corespunzătoare pentru a asigura ca, în cazul adopțiunii în străinătate, încredințarea copilului să nu se traducă printr-un profit material nedatorat persoanelor responsabile de aceasta;

e) vor promova obiectivele prezentului articol, încheind aranjamente și acorduri bilaterale sau multilaterale și, după caz, se vor strădui, în acest cadru, să asigure că încredințarea copilului în străinătate să fie efectuată de către autoritățile sau organele competente.

Convenția de la Haga asupra protecției copiilor și cooperării în materia adopției internaționale, încheiată la 29 mai 1993, ratificată de Parlamentul României prin Legea nr. 84/1994

art. 1- Adopția internațională garantează realizarea interesului superior al copilului și respectul drepturilor fundamentale care îi sunt recunoscute în dreptul internațional.

Rezoluția Legislativă a Parlamentului European din 16 ianuarie 2008 referitoare la strategia UE privind drepturile copilului

art. 23 - Solicită UE să se implice activ, făcând uz de "puterea de influență" de care dispune, în promovarea cunoașterii Convenției privind drepturile copilului și la răspândirea acesteia în interiorul și în afara UE.

art. 24 - Reamintește statelor membre necesitatea de a respecta în continuare angajamentele europene și internaționale pe care și le-au asumat în ceea ce privește protecția drepturilor copiilor.

Tratatul de la Lisabona din 13 decembrie 2007, intrat în vigoare în data de 1 decembrie 2009

art. 3 - menționează că "protecția drepturilor copilului" este unul dintre obiectivele Uniunii.

Rezoluția Parlamentului European din 19 ianuarie 2011 referitoare la adopția internațională în Uniunea Europeană

art. 6 - Solicită instituțiilor UE să joace un rol mai activ în cadrul Conferinței de la Haga pentru a exercita presiune asupra Conferinței pentru a îmbunătăți, a simplifica și a facilita procedurile aferente adopției internaționale și a elimina birocrăția inutilă asigurând, totodată, apărarea drepturilor copiilor din țările terțe.

art. 7 - Solicită autorităților naționale competente să prezinte rapoarte periodice statelor membre de origine în legătură cu dezvoltarea unui copil care a făcut obiectul unei adopții internaționale.

art. 8 - Invită statele membre să recunoască implicațiile psihologice, emoționale, fizice și sociale/educaționale care pot interveni atunci când un copil este mutat din locul său de origine și să ofere asistență corespunzătoare părinților adoptivi și copilului adoptat.

Inițiator
Senاتور PNL
Sebastian Grapă

